

אשרינן - כי צנע עתה

מאת הוזה ברנד

הכל מתאוננים על משטר הצנע. הכל נאנחים, מתלוננים, מתמרמרים, מתרגזים וכושמיצים מים עד נפש - מספרים רים הלצות מרות.

עקרת הבית -- בראש כולם. אך גם החנוני מחנות המכולת מתאונן, גם הירקן והחלבן, מוכר הבשר והעוף. מתלוננים הפועלים ובעלי המלאכה, בעלי החנויות ובעלי בתי החרושת. מתאונן הפקיד ומתאוננת האחות, מתאונן אוגן המהנדס והמכירה - מתאונן הנהג והנוסעים. כולם בדעה אחת: רע! רע וקשה לחיות בצנע.

ואני אומרת לכם שלפחות משהו, או יותר נכון משהו, חיבת וצריכה להלל את משטר הצנע ולהנות ממנו. לא, לא, אינני צוחקת ואינני מתבדחת. בכל הרצינות אני חושבת כך - ורוצים אתם לדעת מיהו היצור המזוהה עם המשונה ויוצא הדופן הזה? אומר לכם: זוהי עקרת הבית הצעירה - זו שרק אתמול נישאה...

מה?
מה?
השתגעתי?

לא השתגעתי. ואני מוכנה לבאר לכם ולהסביר מדוע ולמה.

כשאני התחנתני, ולא שונה אני מאחרות רבות שהתחנתנו לפני היות משטר הצנע בארץ, בימים אשר לא ידעו את יוסף? שאלה אותי חמותי:

נו, ולבשל את יודעת?

ודאי - עניתי.

מה את יודעת, למשל, לבשל? הרי סיפה לשאול כבודך צחוק.

מה פרוש מה? הכל ביצים ותפוחי-אדמה ובשר ודגים --

מה את יודעת לעשות מבשר? --

בשר, בשר כרגילי, מבושל או קציצות או צלי --

כך? וקלופס את יודעת לעשות? שות? דני אוהב כל כך קלופס. ושי-ניצל וינאי? וגולש אוגרי? ורגל קרושה להכין את יודעת? וריאות במיץ -- ומח לטגן? ועוף את יודעת?

דעת לנקות ולהכין? ואת הצואר למי לא? ופריקסה לעשות? ו...

נשארתי נדהמת. שפע כזה של מאכלים. ואת כולם דני אוהב. "נורא" -- ולבסוף נפלה עלי הפצצה.

-- ולאפות את יודעת?
-- נו, כן, ודאי -- עוגת דבש וטורט לבן...

כך? זה הכל? ואם אני לך שדני אוהב בעיקר עוגות תפוחים וג' בינה? ועוגות שמרים את יודעת לא פות? ואזני המן? ועוגת פרק. וטורט פירות ועוגות קטנות עם קמח וקרם לעשות? וטורט ביצים? ופשטידות וכיסונים...

וכך לקחתני לידיה ונתנה לי שעור. לא שעור. קורס, קורס ארוך וממושך לבשול וטגון, לאפיה וצליה, לקלוף וחתוך, לרכוך וקשט.

וכשדני בא הביתה, היה מוצא מאכלים מלכים לפניו. וכשאחד המאכלים לא היה מוצא חן בעיניו -- כמה אומלל לה הייתי והאשמתי את עצמי בחוסר רכז ובחוסר התאמצות וברשלנות ושכחנות והייתי שבה וטורחת ועמלה ומכינה ומשפרת... וחמותי היתה באה מדי פעם, טועמת ומעירה הערות, או כלת ומאירה פניה. תלמידה טובה הייתי, חרוצה.

הנה זה עבר עלי בימים "הטובים" ההם.

ואילו היום, מה שפר עליה חלקה של הכלה הצעירה.

הנה חברתי נישאה לאיש בשבוע שעבר. וכי צריכה היא לדעת לבשל? חנות הירקות מלאה כל טוב בקופסאות. היא פותחת, מחממת והרי ירק.

חנות הבשר -- ריקה כמעט. כשיש בשר הרי היא בלית ברירה מטגנת קציצות -- מה שלמדה במחנה הצופים -- ומבשלת איטריות.

דגים? פילה בשפע. טגן, טגן, טגן, טגן ושוב טגן. וכי משהי מאתנו תתפתח למתכונה הפילה הכתובים? לאפות? איך וממה? קונים בקוני-דיטוריה כמה עוגיות עבור האורחים ואוכלים לחם בריבה.

ואם בעלה יתווך מהעבודה והארוחה לא תמצא חן בעיניו? למי זה איכפת. "לך וצעק אל יוסף". או שמא אתה רוצה שנאכל במסעדה? בחפץ לב...

מה קלים וטובים חייך, כלה צעירה. וכי אינך צריכה לברך על הצנע?

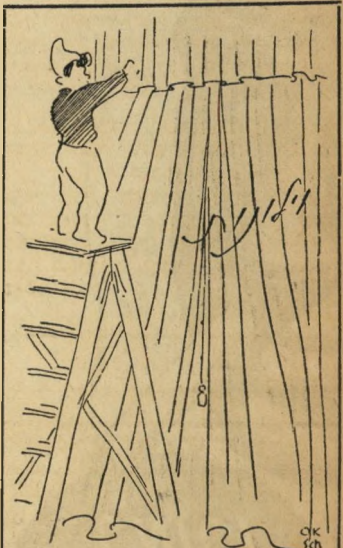
סיוורים קדים בעיר

הרבה רכזי נשים אפשר למצוא בעיר. בתורים, בבתי הקפה, בחנויות הבדים והבגדים. אך הרכזי הרציני ביותר הוא בחנות ספרים יודעה.

ליד שולחן קטן עמוס זיורגלים, יושבות ועומדות נשים רבות בכל שעות היום והערב ומחפשות מודלים ודוגמי את חדישות, לתפירה רקמה וסריגה.

תופרות ותיקות ובעלות נסיון. נצי רות צעירות המתכוננות לתפור שמלה ונשים צעירות שהחלו מנסות את ידן בתפירה ביתית לבני ביתן. הללו מעריצות בעיקר בזיורגל האפנה האמריקאית הגדול מאקול. מכל טוב תמצאי בו: שמלות, מעילים, לבנים, בגדי ילדים וגברים, כובעים, ארנקים, כסיות וצעצועי בד. כל דוגמא בכמה וכמה מספרים. בכמה עשרות גרשים את רוכשת לך את הגורה במספר המתאים.

במעטפה קטנה זו, המכילה את הגזרה או שתי גזרות, בהתחשב עם רשימה מדוקדקת של כמות הבד הדרוש לך לכל דבר, בהתחשב עם רוחב הבד. את מוצאת באור כללי לגורה ותפירה ותאור מפורט של תפירת אותו הבגד שבו בחרת. מעט מאד ידעה בתפירה, סבלנות וידיעת קצת אנגלית -- רק זה דרוש לך, ובמשך זמן קצר את יכולה לתפור לך, לבעלך ולילדיך את הבגדים הדרושים להם. המכחר גדול ועשיר והדוגמאות נאות וחדישות. לכל אשה הרוצה לנסות את כחה בתפירה לבני ביתה -- זוהי הכתובת. זיורגל מאקול אצל סטמצקי.

מה רבה השמחה, כשהוילונות המכובסים מחדש מקשטים את חלונותיך לחג הפסח; רק טקסטיל שמפו מעניק להם נקיון מבריק ורק טקסטיל שמפו מכבס וילונות תוף שמירה עדינה כל כך... אין טוב מזה לצמר, משי ואריגים עדינים.

המפיצים היחידים: חב' גורית בע"מ

רות היל אמריקאית בישראל

רות היל ביקרה בכל הארץ, מבאר שבע ועד הצפון-הצפון. "מה שלקח במיוחד את לבה? שני דברים: הנוף והילד". ובאמריקה תפרסם ספר מלחה תמונות על "ילדי ישראל".

ברם הכתיבה אינה הייחודי בנפשה של רות. רות היא גם אמן המימיקה והחוויה הנמסרת בדיבור. כוונתנו לומר שהיא שחקנית. היא היתה חברה בלהקת הסטודיה של קזון, אחד מגדולי הרגיסורים המודרניים של אמריקה, בסרט ובכמה שניים את הסרטים הנודעים "הסכם ג'נטלמני", "מותו של סוכן", "בומראנג" וכו'. רות השתתפה בתשע הצגות של דרמה. היא אינה רק דרמטיקאית, היא גם לירית, דהיינו: היא שרה. והו פגם משפחתי... משפחה היא "תיאטרלית" ואחיה סטיפן היל עובד בחווה אצל מסרו גולדוין מאיר.

אמרנו לרות "שלום!" אבל היא השיבה לנו "להתראות!" המבטא היה אמריקאי. אבל הצליל היה כבר ישראלי...

בחדשי החורף ראתה תל אביב סיוור לואטה שחורה ונאוה, אשה צעירה שהשמש שופתה מלידתה והיא שחורה מה כבת מזרח מובהקת. לאמתו של דבר היתה זו לא בת מזרח ולא בת דרום. היתה זו אמריקאית צעירה, רות היל, אשר למרות מקורה הרחוק סי הנה נולדה לפני עשרים וכמה שנים אי שם בארצות הברית.

בדרכה לישראל, באיטליה, עסקה רות בתעשיית סרטים. ליתר דיוק שימשה מנהלת הדיאלוגים אצל אורי סון וולס הגדול, בהסרטים סרטו "אור תילו", ואלם בצאתה את ניו-יורק, לפני כשנה, הלך לבה לישראל. היא עברה את צרפת ושלחה מפאריס רשימות ומאמרים למאגזינים אמריקאיים. אחר כך סיפרו לה שאורסון מתחמם בשמש האיטלקית ומכין משהו עצום... ורות נסעה אליו. ברם לבה הוסיף להקיש בכיוון לישראל. ואן צלחה בגמל בארי על אנית מעפילים ויצאה לדרך, חווייתה בנוסיעה זו נתפרסמו בעיתוני אמריקה ברשימות ששלחה במשך מחצית השנה האחרונה.

נַנְסִי

מַנְקִי סִירִים!

ספוג - המתכת החדש לנקות כלי מטבח לפיפטוט אמריקאי

- כלתי מחליד
- עדין לידים
- היגיני וחסכוני

מיוצר ע"י ביח"ד מ.ו. חל'אביב ת.ד. 1893 מלפון 6109